

NENÍ OLTÁŘ BEZ KŘÍŽE

„Není oltář bez kříže,“ říkávala Markéta – maminka sv. Jana Boska – svým synům. Její přísloví a moudrá slova v piemontském nářečí, italsky i anglicky lemuji nově vzniklou cestu matky Markéty, která vede od Colle Don Bosco (dříve Becchi) do jejího rodiště – Capriglia.

Nejvíce křížů si užil Jan Bosko. A dočkal se nakonec i oltáře. Jako by to maminka Markéta prorocky dala do vínku Jeníkovi i jeho salesiánům. To vše mi běželo hlavou, když jsem na konci července společně s ostatními salesiány-spolu pracovníky právě krácel touto cestičkou ctihodné maminky Markéty a kterou tolikrát spěchal do kostela a do školy Jeník Bosko.

Potřeboval jsem načerpat sílu u zakladatele a svěřit se mu. Je toho tolik, co bylo třeba s Bohem a Donem Boskem prohodit. Odevzdat všechny ty kříže, které lemuji salesiánské dílo v Havířově. Kleče před oltářem a Donem Boskem, jsem říkal: „Done Bosko, vždyt tys to zažíval také, tak pomoz.“ Strávil jsem tam snad půl hodiny nebo hodinu na kolenou a hovořil s Donem Boskem a prosil o vyslyšení. Byl to vrchol mého putování za Donem Boskem. Nakonec jsem si řekl: „Done Bosko, chci jako ty odevzdat vše Panně Marii, aby po tvém příkladu i pro mě platilo, že vše je ovocem jednoho zdrávasu, který ses tehdy pomodlil upřímně a vroucně. I já to tak chci.“ A tak jsem se pomodlil upřímně a vroucně na závěr Zdrávas Maria za dílo v Havířově, za nový klub Maják pro mládež, který otvíráme, za rodinu, za spolupracovníky, za vše, co mi Duch Svatý vnukal. Těch pár vteřin zdrávasu jsem byl jako přikovaný a u vytržení.

V tom ke mně přistoupil nějaký muž a s úsměvem mi podával obrázek Dona Boska s kouskem jeho šatu. Nevím, kde se vzal ani kde pak zmizel. Jako by ke mně přistoupil sám Don Bosko a řekl: „Jsem tady, neboj, běž dál. Nenechám tě v tom.“ Zárazy se dějí, zažil jsem to na vlastní kůži, ale že tak rychle, to jsem netušil.

Nyní jsem klidný, Don Bosko nenechá své dílo v Havířově padnout a bude mu žehnat i nadále. Skrze kříže až k oltáři.

JINDŘICH HONĚK ASC,
jáhen a ředitel Církvního
střediska volného času
sv. Jana Boska v Havířově

Nový školní rok – a klub Maják začíná

Klub Maják se v Havířově otevírá 1. září.

Snímek CSVČ

nový klub Maják pro mládež v havířovské čtvrti Šumbark 3. Hovořili

První školní den, ve středu 1. září, kdy budou předplatitelé KT číst tyto řádky, otevře Církvní středisko volného času sv. Jana Boska v Havířově (CSVČ)

jsem o něm s ROMANOU MICHA-
ELOU MICHALÍKOVOU, která má
provoz klubu na starosti.

■ Proč vzniká klub mimo stávající prostory vašeho střediska?

Klub Maják jsme provozovali dva roky v původních prostorách CSVČ v Havířově-Městě. Ukázalo se, že v této lokalitě je nabídka volnočasových aktivit pro mladé li-

di poměrně pestrá. Nebyl příliš využíván. Navíc jsme tam platili drahý nájem. Proto jsme začali hledat jiné místo, kde by mohl být klub užitečný, byl o něj zájem a jeho provoz nestál tolik peněz. Ve spolupráci s magistrátem jsme objevili prostory v lokalitě Šumbark 3, která má pověst jedné z nejproblématictějších lokalit města.

(Pokračování na str. B)

Církvní středisko volného času sv. Jana Boska v Havířově (CSVČ) bylo založeno před sedmnácti lety a má dvě střediska – jedno v centru města a druhé na sídlišti Šumbark. Na obou místech nabízejí kvalitní využití volného času místním dětem a mládeži. Nabídka je rozdělena pro dvě věkové skupiny: děti od šesti do patnácti let a mladí lidé od patnácti do dvaceti šesti let. Dětem do patnácti let nabízí střediska různé typy kroužků a také tzv. orato-

ře, jež jsou hlavním výchovným působištem. Součástí nabídky pro děti je také doučování a programy pro

základní školy s křesťanskými tématy. Mladí lidé, kteří již oslavili své patnácté narozeniny, dále nedochází do oratoří, ale místo toho jsou jim k dispozici dva kluby, v nichž nalézají přátelské prostředí svých vrstevníků a mladých dospělých. Klub Valdocco se nachází na novém Šumbarku, sídlišti s obecně problémovou mládeží, a nyní i v klubu Maják na starém Šumbarku, v lokalitě s nejvyšší kriminalitou dětí a mládeže v celém Havířově. (romi)

Parkoviště i cesta jsou hotové

Když se loni v KT představilo přílohou Církvní středisko volného času sv. Jana Boska v Havířově, byla prezentace tohoto díla pro tamní děti a mládež spojená s prosbou, zda by čtenáři přispěli na dobudování parkoviště a přístupové cesty k areálu střediska. Po roce přicházejí havířovští s dobrou zprávou: obojí stojí – a nejen to. „Byla zkolaudována kompletní komunikace a parkoviště s kapacitou osmnácti parkovacích stání, bezbariérový přístup a také nové chodníky a veřejné osvětlení,“ upřesňuje fundraiser střediska Lukáš Čadán.

„Značnou část prostředků jsme získali i díky čtenářům KT, kteří obětavě reagovali na naši přílohu a na přiložených složenkách nám posílali peníze v podstatě během celého školního roku. Nyní můžeme hotové dílo představit, aby viděli, že jejich peníze našly konkrétní využití,“ dodává Lukáš Čadán.

Zároveň připomněl, proč bylo třeba budovat novou cestu a parkoviště: sportovně-rekreační areál střediska v Havířově-Šumbarku vznikl v roce 1999 s cílem být v centru nejrizikovější části města, na okraji sídliště, kam se dá pěšky dojít za pár minut. „Areál vznikl doslova na zelené louce a na stavbu přístupové komunikace nezbyly finance. Při stavbě se vytvořila provizorní hliněná cesta se šterkovým parkovištěm. Ovšem na deset let zůstala jedinou

přístupovou cestou ke středisku,“ vysvětluje Lukáš Čadán.

Cestu bylo těžké udržovat v zimě, po deštích se pravidelně rozbahněla a v létě se z ní zvedala mračna prachu. Celá stavba vyžadovala investici více než dvou a půl milionu korun. Problém se podařilo vyřešit až loni. „Společně s farností a magistrátem města Havířova se nám podařilo vybudovat příjez-

dovou cestu, na kterou jsme mohli napojit parkoviště, a tím konečně zajistit plnou dostupnost střediska a jeho služeb. Jak jsem říkal, hodně pomohli i čtenáři KT,“ doplňuje fundraiser Čadán.

V první etapě byl loni upraven terén a položen šterkový základ pro budoucí parkoviště: práce v hodnotě více než 1,2 milionu Kč. Zbývající prostředky zajistilo ostravsko-opavské biskupství jednorázovým darem 650 tisíc korun i dlouhodobou půjčkou a díky oslovování všech současných i minulých dárců bylo možné letos zahájit i druhou a poslední etapu dostavby. Ta stála více než 1,3 milionu korun. „Cesta a parkoviště jsou dobudované. Pro nás však práce nekončí, musíme do konce roku ještě sehnat prostředky ve výši přibližně půl milionu korun. I proto je znovu součástí této přílohy složenka a my se na čtenáře obrácíme s prosbou o pomoc,“ uzavírá Lukáš Čadán a dodává: „Všem dárcům a partnerům, kteří pomohli nebo ještě pomůžou, patří naše velké díky. Bez jejich pomoci by cesta ani parkoviště nemohly nikdy vzniknout.“ ŠTĚPÁN SEKER

Perspektivy:

IV.

0 putování

Zamyšlení nad poutními deníky jezuitského kněze Františka Lízyny, ale i nad smyslem poutí a putování.

1 a 3

Matka Tereza

V těchto dnech uplynulo 100 let od narození blahoslavené Terezy z Kalkaty. Jak si toto výročí připomněla (nejen) církev u nás i ve světě?

3

Na střeše světa

Spolupracovník KT Štěpán Havlíček navštívil Indii a zde pak nejvýše položený katolický kostel na světě. Více v jeho reportáži.

4-5

Téma:

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA

Patří sexuální výuka do školy? V čem byla připravovaná ministerská příručka tak problematická? Jaký hlas by v této věci měli mít rodiče? Více v tématu tohoto čísla.

8

Knihy roku?

Poslední román Jana Balabána „Zeptej se táty“, který autor dopsal těsně před svou smrtí, pasují někteří na literární událost roku. Přinášíme recenzi knihy.

S novým školním rokem začíná i klub Maják

(Dokončení ze str. A)

První návštěva toho místa byl trochu šok: poměrně zdevastovaný objekt bývalého obchodu obklopený parkem, kde přes den pobíhají křičící a bezprizorní děti a navečer zabírají lavičky divoce vyhlízející mládežníci s nejrůznějšími fláškami alkoholu zahalení do nikotinového a marihuanového kouře. Hned nám bylo jasné, že jsme našli to pravé místo.

■ A začalo se s opravou...

Začátky byly krušné. Když jsme poprvé zasklíli okna a dveře, druhý den bylo sklo vybité. Bylo potřeba částečně stavebně upravit prostory dle požadavků hygieny, vyměnit okna, zavést topení, vodu a elektřinu, rekonstruovat podlahu a postavit zádveř. Díky neúnavné práci našich technických pracovníků se z rozmláceného obchodu během půl roku zrodil náš klub Maják, který slavnostně ote-

víráme. O grafickou úpravu interiéru i exteriéru klubu se postaral náš kolega Nikola alias Khomator, jenž má neuvěřitelný sprejerský talent. Díky němu vypadá klub jako podpalubí lodi, kam nahlíží nejružnější mořští živočichové.

■ Kde jste získali na opravy a vybavení klubu v tak krátkém čase peníze?

Na rekonstrukci objektu se nám podařilo získat peníze z magistrátu – ten pokryl velkou část nákladů. Zbytek peněz sháníme z jiných zdrojů. Klub Maják je částečně vybaven věcmi z původního klubu, postupně podle finančních možností budeme pořizovat další věci, které nám v současné době chybí, jako například stolní hry ne-

bo sportovní vybavení. Nespornou výhodou je, že ve srovnání s předchozími prostorami platíme v tomto objektu pouze symbolické nájemné, za což patří Magistrátu města Havířova veliký dík.

■ Co konkrétně chcete v rámci nového klubu místním mladým lidem nabídnout?

Lokalita Havířov-Šumbark 3 je oblast s velmi vysokým výskytem sociálně vyloučených lidí. Velkou část obyvatelstva tvoří Romové. Kromě škol, několika obchodů a mnoha hospod, barů a heren zde neexistuje jiná alternativa k trávení volného času než ulice. Proto bychom mladým lidem rádi nabídli místo, kde se budou moci scház-

zet, trávit volný čas jiným způsobem než s lahví alkoholu na ulici a kde také naleznou pomoc při řešení svých problémů doma, ve škole nebo s kamarády. Program budeme uzpůsobovat potřebám těch, kteří začnou do klubu docházet. Původní záměr byl otevřít klub jen pro mladé lidi ve věku 14–21 let, ale teď připravujeme provoz i pro mladší děti, kterých – jak jsme zjistili – se pohybuje v okolí klubu poměrně hodně.

■ Takže všechno je připraveno a nové dílo může začít...

Jak říká náš ředitel Jindřich Honěk alias Vlk, čekají nás velké mise. Spolu s kolegy se na novou práci moc těšíme, ale zároveň k ní přistupujeme s určitým respektem a vědomím, že vstupujeme do prostředí, které bude náročné. Čtenáře Katolického týdeníku bych chtěla poprosit, aby se za nás modlili (abychom to zvládli), a zároveň jim poděkovat za jakoukoliv podporu. (red)

Ve škole bude na co vzpomínat

Ohlédnutí za prázdninovými tábory střediska sv. Jana Boska

TAKOVÁ NENORMÁLNÍ RODINKA

První turnus tábora na Orlím hnízdě v Pstruži začal netradičně. Děti se dozvěděly, že autobus nedorazí a musí se dle instrukcí dostat na Orlí hnízdě (samozřejmě za doprovodu vedoucích) samy.

Navíc na trase musely plnit rozmanité úkoly a zjišťovat informace. První skupina dorazila na místo zhruba po pěti hodinách. Tři skupinky dětí si rozdělily rodinné role (děda, babička, mamka, táta a zbývající byly vnuci a děti). Na táboře se tak sešly tři rodinky: Večerníčkoví, Simpsonovi a Uříčkoví, které mezi sebou soutěžily. Během tábora si toho děti užily opravdu hodně: každodenní koupání v bazénu (na snímku), výlet na Lysou horu, hra na andělky, bobřík odvahy, úklid i služby v kuchyni. Poslední večer u táborového ohně čekalo vyhodnocení rodinek a jednotlivců. Všichni dostali pamětní listy a ceny. K odjezdu tentokrát autobus přijel... Děti i vedoucí se loučili s přáním: „Za rok se tu zase sejdem.“

Lubomír Děcký

LETNÍ TÁBOR TAEKWONDO ITF

Korejské bojové umění Taekwondo ITF trénujeme ve středisku Šumbark už čtyři roky a o letošních prázdninách jsme již potřetí vyrazili na tábor do Hradce nad Moravicí. Prožili jsme pět dní plných her, úkolů, tréninků a zábavy. Téma tábora se vztahovalo k legendě o Dan-Gunovi, zakladateli a králi prvního korejského království Joseon. Plněním her a úkolů dostávali taekwondisté šifry a návody k rozluštění celotáborové hry. V rámci tréninků jsme upevňovali již zvládnuté techniky a jejich použití a jako každoroční zpestření jsme absolvovali trénink s kamarády z oddílu Taekwondo WTF Hradec nad Moravicí, který byl zaměřen především na sebeobranu. Dávali jsme si pěkně do těla, všemožně trápili své svaly, snažili se zlepšit svou fyzickou kondici a tuto snahu jsme završili tradičním během na rozhlednu vzdálenou nějaký ten kilometr od tábořiště. Zlatým hřebem programu bylo celodenní sjíždění řeky Opavice. Pět dní uběhlo jak voda a už teď se těšíme na další tábor.

Martina Lapáčková

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR

Příměstský tábor se uskutečnil ve středisku na Šumbarku. Scházeli jsme se ráno v kostele, kde jsme začali den písní a modlitbou. Dopoledne jsme pobývali ve středisku, odpoledne, pokud to počasí dovolilo, venku na vycházkách po okolí, využívali venkovní hřiště na fotbal, vybíjenou a jiné hry. Středěním odpoledne bylo pro florbalisty zkouškou, jak trénovali, protože do střediska přijeli ministranti z Karviné na zápas. Vyrazili jsme také do přírodovědné stanice v Karviné. Jedním ze zlatých hřebů programu byla „Noc ve středisku“. Začala ohněm a opékáním. Na závěr příměstského tábora se uskutečnila tradiční olympiáda v osmi netradičních disciplínách: bowling, skládání hlavolamů, hod kostkou, skládání vlaštovky a její nejvzdálenější dolet, přebírání zrn, namotávání provázků a chůze s míčkem. Tábor byl pro děti zdarma. Pro děti to byla skvělá příležitost, jak strávit prázdninové dny jinak než v ulicích Šumbarku.

Alan Srněnský

LETNÍ TANEČNÍ ŠKOLA

Každý letní tábor znamená pro děti jediné – zábavu. Takový taneční tábor – to je akční týden plný pohybu, kde není čas na nudu.

Byl to první taneční tábor, který taneční škola CSVČ sv. Jana Boska v Havířově pořádala. Letošní tábor byl čistě holčičí záležitostí. Hotel Čertův hrádek poskytl skvělý prostor pro naše taneční tréninky i hry. Tancovalo se každý den nejméně dvakrát. Za pěkného počasí jsme často vyrazily do terénu. Jen noční hry se nakonec nekonaly venku, protože dvě naše vedoucí se při rekognoskaci terénu potkaly s divokým prasetem. Způsobilo to spoustu vtipů a pozdvižení. Pokud byste se holek zeptaly, co se jim na táboře líbilo a na co budou vzpomínat, jmenovaly by vedle hromady zážitků koncert Hannah Montany, akční hry, country tance a závěrečnou diskotéku s šílenými účesy vedoucích. Pak zazvonil zvonec a letní taneční školy byl konec.

Veronika Geryková

Kvalitní zařízení, kterého je v Havířově třeba

Obrátili jsme se na čtyři zástupce institucí, které s Církvním střediskem Don Bosko Havířov spolupracují, abychom se jich zeptali na pohled „zvenku“.

BLANKA GELNAROVÁ,
vedoucí odboru školství a kultury
Magistrátu města Havířova

Církvním střediskem Don Bosko Havířov se za dobu svého působení stalo největším poskytovatelem volnočasových aktivit pro děti a mládež na území města. Je nezastupitelné především v rizikové oblasti sídliště Havířov-Šumbark, kde se dětem a mládeži nikdo jiný systematicky nevěnuje. Spolupráce s městem je dlouhodobá a přínosná pro obě strany. Ceníme si, že si umějí zajišťovat finanční prostředky z Evropských fondů, rozvíjejí svou činnost a hledají

nové náměty. Jsme rádi, že v našem městě pracuje tak kvalitní zařízení, které v červnu ocenila i evropská komise Entente Florale Europe.

DAGMAR KONDĚLKOVÁ,
zástupkyně ředitele ZŠ generála
Svobody Havířov-Šumbark

Spolupráce střediska a naší školy začala hned po jeho otevření. Je dobře, že tu je, protože děti na tomto sídlišti neměly dostatek možností trávení volného času. Naši žáci navštěvují v rámci výuky rovněž programy, které středisko pořádá. Velmi se osvědčila témata pro 1. a 2. třídu: Mikuláš, Vánoce a Velikonoce, kde se žáci nenásilnou formou seznamují s křesťanskými svátky a vyzkouší si v praxi tradice s nimi spojené. Také další programy vhod-

né pro starší žáky hodnotí jako dobré děti i učitelé.

P. KAREL JAŠEK,
farář farnosti sv. Jana Boska
Havířov-Šumbark

Snažíme se o to, aby náš kostel byl poutem jednoty a pramenem pokoje pro všechny. Život farnosti a střediska jde ruku v ruce. Do letošního roku probíhala farní činnost v prostorách střediska, kde jsem byl také ubytován. Nyní má farnost novou faru, jež je místem života farnosti. Farní společenství, které se setkává nejen při slavení nedělní eucharistie, je otevřené pro všechny. Pastorační aktivity v adventu, o Vánocích, Velikonocích a příležitostně během roku jsou připravovány ve spolupráci s CSVČ sv. Jana Boska.

MAREK PLAWNÝ,
zastupitel města Havířova
(KDU-ČSL)

Když začínalo středisko se svou činností, příliš jsem nevěřil v životaschopnost tohoto projektu. Viděl jsem zapálené lidi, ale vím, jak je těžké děti a mládež zaujmout a nasměrovat pro dobrou věc. Naštěstí jsem se mýlil. Středisko nejen existuje, ale ještě rozšiřuje svou činnost. Postupně si občané Havířova začali uvědomovat, že práce s dětmi a mládeží, tak jak ji realizují ve středisku Dona Boska, je přínosem pro děti, jejich rodiny a zároveň dělá pestřejším život celého města. V našem městě je jedinou alternativou placečných kroužků, pro mnohé rodiny nedostupných.

(čad, mach)

POD POKLIČKOU: aneb když se řekne teambuilding

Nadpřirozené předpokládá přirozené, tvrdí moudrá teologická zásada, kterou Don Bosko často opakoval. A tak vedle pravidelné nabídky duchovní formace zaměstnanců přišel ředitel střediska Vlk se skvělým nápadem nabídnout pracovníkům střediska zážitkový teambuildingový kurz, kde dostane větší prostor také přirozená rovina osobnosti a vzájemných vztahů, což je základ pro jakékoliv budování společného díla.

Po celý školní rok a značnou část prázdnin se ve středisku věnujeme dětem a mladým lidem. Aby se zaměstnanci střediska naučili precizněji spolupracovat a vzájemně se lépe poznali v situacích, které nejsou až tak obvyklé, jsme se zúčastnili už dvou tzv. teambuildingů. Jsou to vlastně zážitkové kurzy, budování týmu, které pro nás připravili lektoři Střediska volného času Lužánky z Brna. Pokaždé jsme vyrazili do táborové základny Štírlův důl v Krucemburku. Odjížděli jsme, přiznám, s velkými obavami z toho, co nás na takovém teambuildingu čeká – zda to zvládneme fyzicky i psychicky.

Program byl opravdu pestrý: běhali jsme po lese a sbírali nejrůznější indicie, jež jsme potřebovali k vyřešení zadaného úkolu, pla-

Pořádný tým je třeba stmelit.

Snímek archiv CSVČ

vili se na lodích, převlékali se do nejrůznějších kostýmů, zkoušeli si role básníků, malířů nebo bubeníků. Naše role se různě měnily. Z ředitele střediska se stal akademický profesor, ze zástupce ředitele pastor, z kolegy

údržbáře buddhistický mnich a z fundraisera mafián. Nebyla to jen zábava, ale měli jsme si lépe uvědomit svou vlastní roli v týmu – i role svých kolegů.

Velká část aktivit probíhala venku, zby-

tek se odehrával v jídelně táborové základny, ze které tým lektorů z Lužánek vytvořil jedinou čajovnu, podruhé palubu lodi, jindy zase golfový klub. Vše bylo doplněno dobovými kostýmy a nejrůznějšími příběhy, jež doprovázely jednotlivé aktivity. Večer byl prostor pro neformální posezení, deskové hry, nějaký ten zpěv u kytary a samozřejmě nepostradatelné noční hry. Vrcholem prvního běhu byla noční hra Den Trifidů, při níž jsme poslepu ve skupinách museli absolvovat poměrně dlouhou trasu a překonávat nejrůznější překážky, včetně průchodu potokem. V rámci druhého běhu jsme zachraňovali své životy z potápějící se lodi a na těch, kteří přežili, nezůstala doslova ani nit suchá.

Teambuilding nám mnohé ukázal – kde to funguje dobře, kde máme svá slabá místa, a dokonce kde spolupráce není možná vůbec. Odvezli jsme si hromadu společných zážitků a také mnoho inspirace pro naši práci s dětmi a mladými lidmi, za což bychom lektorům z Lužánek v čele s jejich ředitelem Mikiem Appelem rádi poděkovali. V tomto školním roce nás v zimě čeká třetí běh teambuildingu, na který se už teď velice těšíme.

ROMANA MICHAELA MICHALÍKOVÁ

HAVÍŘOVSKÉMU SALESIÁNSKÉMU DÍLU POMÁHAJÍ LIDÉ Z CELÉ REPUBLIKY

„Je krize, nejsou peníze.“ Tak taková věta ve středisku volného času sv. Jana Boska v Havířově platí jen částečně. Jak moc doléhá současná krize na neziskovou organizaci, jsme se zeptali jejího fundraisera LUKÁŠE ČADANA.

■ Jak je to s finanční krizí ve vašem středisku?

Co se týká financování provozu – mzdy zaměstnanců, provoz budov, energie a některé investice do sportovního zázemí, v tom nás zatím drží nad vodou projekty Evropské unie. Díky nim, dotaci z ministerstva školství a darům našich příznivců to zvládáme. Na další rozvoj se ale peníze žalostně nedostávají.

■ Na co peníze potřebujete?

Máme celkem dva velké objekty v různých částech města, v každém herny, tělocvičnu a venkovní hřiště. Už ty samotné spolýkají na svůj provoz (opravy a údržbu) nemalé peníze. Plánujeme však i další investice, některé už více let. Do roku 2013, než skončí evropské dotace, se otevírá jedinečná příležitost investovat do věcí, na něž jinak prostředky neseženeme. V tuto chvíli proto oslovujeme všechny naše současné i minulé dárce a doslova je „masírujeme“ s žádostmi o pomoc a podporu na naše projekty, potřebujeme totiž i tzv. vlastní zdroje.

■ Prozradte tedy, co plánujete.

Začnu od toho, co už se letos povedlo. Díky dotacím z EU a podpoře našich dár-

ců máme novou tělocvičnu, nové venkovní hřiště, taneční místnost (o projektu taneční školy se blíže dočtete rovněž v této příloze), lezeckou bouldrovací stěnu a novou dívčí hernu. Za největší úspěch však považujeme dokončení parkoviště, o které jsme usilovali již od vzniku objektu na Šumbarku. Slouží rodičům, klientům střediska i místní farnosti. Do konce roku musíme ovšem doplatit ještě přibližně 500 tisíc korun. Tento projekt, společně s další dlouholetou prioritou – dostavbou zvonice u kostela sv. Jana Boska na Šumbarku a nově s výstavbou nového klubu Maják pro mladé lidi, naleznete také na vkladu v tomto čísle KT. Prosím čtenáře o tuto formu pomoci – tedy aby přispěli a podpořili uvedené projekty.

■ Získat peníze na všechny tyto projekty asi nebude jednoduché...

Jednoduché určitě ne, ale to neměl ani Jan Bosko. I on říkal: „Budeme mít domy, hřiště...“ a všichni se mu smáli. S důvěrou v Boží pomoc a v odevzdání díla Panně Marii Pomocnici však dosáhl nejen toho, ale mnohem více. Dnes stojí salesiánské domy a hřiště nejen v Turíně, ale po celém světě. A jedním z nich je i naše středisko. Všem dárcům a příznivcům, kteří podporují toto dílo, ať už finančně nebo modlitbou, chci touto cestou poděkovat. Pro mě jako fundraisera, tedy člověka, který má na starost zajišťování zdrojů financí pro organizaci, je svým způsobem nepochopitelné, kolik různých lidí a z kolika koutů celé republiky už naše dílo podpořilo. Někteří jednorázově, jiní dlouhodobě. V každém případě to беру jako ryzí ukázkou Boží pomoci.

ŠTĚPÁN SEKER

Senioři u Dona Boska pěstují dobrou náladu

Do střediska za zábavou a poučením přicházejí poněkud překvapivě nejen malé děti a mládež, ale také senioři. Trochu se to neslučuje s všeobecnou zkušeností lidí žijících v církvi, že do středisek pro mládež chodí většinou mladí lidé. V Havířově však senioři využívají několik hodin týdně k nabítní energie a dobré nálady v příjemném kolektivu lidí.

„Známe se už hodně roků z mužského pěveckého sboru u Sv. Anny a z aktivní účasti na životě církve v Havířově. Jsme chlapi ve věku od 63 do 86 let, různých profesí. Podíleli jsme se na vybudování střediska (CSVČ), se kterým stále spolupracujeme,“ popisuje „své“ společenství jeden z jeho zakladatelů Gerard Jargus. Jak říká, parta známých se rozhodla dát si určitý směr a pokusit se o minimální řád a pravidelnost setkání. „A tak, možná i trochu z recese, vznikl Senior – klub Don Bosko jako místo setkání kamarádů-důchodců. Scházíme se – 10 chlapů – každou středu ve středisku,“ vysvětluje Gerard Jargus. Kolem deváté hodiny ranní se scházejí u kávy a čaje. Vzápětí si pouštějí ze záznamu páteční duchovní slovo již zesnulého kardinála Špidlíka. Následuje společná modlitba s P. Karlem Jaškem SDB v kostele sv. Jana Boska. Zbylé dvě hodiny, které zbývají do středečního poledne, může využít každý, jak se sám rozhodne. Hraje se kulečnické nebo jiné společenské hry, jiní dávají přednost přátelskému povídání u kávy, další pak přiloží ruku k dílu v dílničce, využijí možnost zasednout k počítači nebo vyhledávají duchovní rozhovor s P. Jaškem. „V právě poledne se sejde-

Kolující růženec seniorů u Dona Boska.

Snímek archiv CSVČ

me všichni v našem „kutlochu“ kolem stolu k modlitbě Anděl Páně, společně se všemi posluchači Radia Proglas, a pak se modlíme desátek „kolujícího růžence“ (Co je kolující růženec viz níže – pozn. red.) za naše úmysly a potom rychle na autobus a domů. A protože jsme normální chlapi, také při dobrém moku oslavíme narozeniny a zazpíváme s velkou

chutí pořádné „Živijó a Mnogaja ljeta...“ Pomáháme, každý jak může. Obrovskou práci dělají kamarádi Jirka a Martin, kteří věnují pravidelně několik půldnů kroužku „Šikovné ruce“, kde učí děcka základům práce s dřevem a kovem a při tom nenápadně káží a pořádku v dílně,“ přibližuje další přínos klubu seniorů pro středisko Gerard Jargus.

HISTORIE KOLUJÍCÍHO RŮŽENCE

Jednou přišel do našeho společenství nejstarší z nás – Jindra Struminský – a vysypal na stůl hromádku něčeho. „Tak to je klokoč a není to klokoč po babičce, jak zpívá Jiří Suchý, ale právě klokoč ze Šumavy a já z něho udělám růženec,“ pravil. I stalo se. Pustil se do díla, v dílně provrtal zrnka klokoč a navíjel spirálky měděného drátku, který odděluje zrnka a desátky. Na práci pokračoval doma. Když jsme obdivovali jeho trpělivost a zručnost, jenom řekl: „Víš, já se u toho modlím. Však je za koho.“ A za měsíc přinesl hotové dílo. Obyčejný růženec z běžných materiálů, a přitom krásný provedením a láskou, která byla do díla vložena. „Chlapi, že bychom se pomodlili desátek,“ přišel hned návrh. Všeobecný souhlas. Takže po polední modlitbě Anděl Páně přidáváme desátek růžence. Stojíme v dílně kolem stolu a po každém „Zdrávas Maria“ předáváme jeden druhému Jindřichův růženec. „Však je za koho se modlit.“ GERARD JARGUS

Ještě by se toho našlo: mužská schola při liturgii, setkání na biskupství, příležitostná pomoc v kostele sv. Jana Boska, pěší pouť z Havířova do Frýdku-Místku (20 km), celodenní výprava na „Orlí hnízdo“ v Beskydech atd. atd. atd. To všechno nás spojuje tak, že naše setkání není povinnost, ale týdenní radostné setkání. (red)

HAVÍŘOVSKÁ TANEČNÍ ŠKOLA – pohyb pro každého

„Jako malou holku mě nikdy nenapadlo, že budu někdy tančit a tanec i učit. V šesté třídě jsem objevila jeho taje a láska k tanci mě drží doteď. Tanec, to je především radost. Radost z každého pohybu, radost ze spojení pohybu a hudby,“ vypráví koordinátorka taneční školy v havířovském středisku Veronika Geryková.

Díky projektu „Pohyb pro každého“ může pracovat právě ve středisku a vést taneční školu, kterou navštěvují děti a mládež, jež spojuje jedna věc – chuť tančit. Působí zde hned několik lektorů, kteří předávají své taneční zkušenosti a nabízejí výuku několika tanečních stylů. „Pro ty nejmenší je tu kroužek kreativního tance nebo pohybovky, spojené s dětským aerobikem, kde se děti učí rozvíjet své pohybové schopnosti především formou her. Osobně vedu kroužek moderna-show dance, kde se učíme základy scé-

nického a moderního tance,“ vysvětluje Veronika Geryková. Další taneční kroužky jsou zaměřeny na oblíbené moderní taneční styly, jež získávají ve světě stále větší popularitu. Kroužky se scházejí dvakrát týdně, takže je ve středisku od pondělí do pátku pořádán živý.

Ročně tu pořádají zdarma deset tanečních workshopů, které jsou přístupné i široké veřejnosti. Nabídka je velmi pestrá, od breakdance až po břišní tance. Vedou je zkušení lektoři.

K nacvičenému tanci patří samozřejmě také soutěže a vystoupení. Samotná taneční škola pak pořádá velkou taneční soutěž Move for everybody a taneční akademii, na kterou si děti připravují vystoupení pro rodiče a kamarády. „Práce v taneční škole je náročná. Přesto to vždy stojí za to a odměnou jsou spokojené a vysmáté děti, které se opět naučili něco nového,“ uzavírá koordinátorka Geryková. (mach, veg)

MAŽORETKY Z HAVÍŘOVA NEJSOU ROZHODNĚ ŽÁDNÁ BÉČKA

Člověkem, jenž má na starosti nejvíce pohybových aktivit v rámci taneční školy, je MICHAELA HLÍVOVÁ.

■ Jak jste se k tanci dostala?

Před čtrnácti lety jsem začala pracovat ve středisku Don Bosko Havířov, kde jsem si založila první kroužek mažoretek. Sama jsem se začala zdokonalovat na různých školeních a soustředěních. Tanec mi dává spoustu energie, díky níž mohu zapomenout na vše zlé kolem nás. Mohu v něm projevit krásu života a předat ten cit dětem v mých kroužcích. Práci s dětmi miluji tak jako tanec. Starám se o děti od 3 do 15 let a jsem šťastná,

když vidím, že se učí, chtějí něco dokázat, pravidelně navštěvují tréninky a zúčastňují se různých vystoupení. Za to vděčím také rodičům, kteří mi své děti svěřují. Jsem vždy dojatá, když děti zužitkují vše, co se učíme, a vyhrájí nějakou soutěž.

■ Máte recept na to, jak pracovat s dětmi, aby neztráceli zájem a chodily rády cvičit a tančit?

Vedu čtyři skupiny mažoretek, irské tance, dvě skupiny kreativního tance a pohybu a dětský aerobik. Snažím se jim dát radost, ale jsem také přísná na docházku a dodržování pravidel, která si stanovíme. Jsem v neustálém kontaktu s rodiči a spolupracuji s nimi. Za týden mi

projde pod rukama více než 120 dětí. Jsem ráda za každé z nich a snažím se dělat maximum, aby měly možnost zúročit svůj talent.

■ Vedete několik kroužků mažoretek, které dosahují mnoho úspěchů na soutěžích. Co všechno vyhrály?

Za čtrnáct let získaly mnoho ocenění, pochval, trofejí, medailí a diplomů. Z posledních úspěchů bych vyzdvihla 1. místo mažoretek juniorek (3.–5. třída) na mezinárodní soutěži Talent Awards 2010 nebo 1. místo v pochodovém defilé v Praze. Výborných umístění dosáhly naše děti i na mnoha menších regionálních soutěžích.

■ Taneční škola a s ní spjaté aktivity mohou fungovat jen díky dotacím z EU...

Projekt nám hodně pomohl. Mohli jsme zakoupit úbory pro tři skupiny mažoretek, hůlky a doplnit další základní vybavu. Mohli jsme se také účastnit soutěží v různých koutech republiky. Díky penězům z EU můžeme udržet poplatek na 50 Kč ročně za všechny aktivity, což pomůže mnoha sociálně slabým rodinám. Můžeme zaplatit i asistentky s bohatými zkušenostmi, které pomáhají s vedením kroužků. V neposlední řadě máme možnost realizovat workshopy, jež vedou taneční mistři. Měli jsme například workshop s rodilým Irem, který nám velice pomohl v technice irských tanců, jež u nás ve středisku vyučujeme.

(mach, mih)

Když jsou písmena tvým nepřítelem

Ondřejův příběh je důkazem toho, že když se člověk snaží na sobě pracovat, má k tomu možnost a dobré vedení, může ze sebe dostat výsledky, v které nedoufá nikdo z jeho okolí.

Ondra je romský chlapec, který bydlel spolu se svými rodiči a devíti sourozenci na sídlišti Šumbark. Do školy i do střediska docházel s kamarádem Petrem. Oba kluci měli od první třídy problémy s učivem, se čtením i psaním. Na plno se jejich indispozice projevila na začátku druhé třídy, kdy neuměli poznat písmenka, o složitějších gramatických útvarech nemluvě. V té době ve středisku začínali s doučováním dětí a Ondřej do něj začal chodit jako jeden z prvních. Zásahu na tom měla i Ondřejova třídní učitelka, která chlapce motivovala, středisku poskytla slabikáře a jiné učebnice a samozřejmě nás informovala o školních výsledcích obou chlapců. Zatímco Ondra zatnul pěstí a pravidelně chodil do střediska na doučování, stejně starý Petřík se u nás neobjevil ani jednou. Ondřej byl pilný hoch, a jak sám řekl, chtěl

se naučit psát i číst jako ostatní děti ve třídě. Postupem času se díky své pílí a odbornému vedení opravdu naučil celou abecedu, psát

i počítat. Ve středisku se pravidelně připravoval na další školní den, četl, psal domácí úkoly a dopisoval zanedbané učivo. Během

půl roku dokázal stáhnout pětiky na dvojky a bez problémů se dostal do třetí třídy. Petřík k nám nikdy nepřišel, i když jsme jej mnohokrát motivovali a možnost doučování nabízel. Druhý ročník bohužel nezvládl a musel jej opakovat. Ondřej se na začátku třetí třídy s celou rodinou přestěhoval, a ztratili jsme tak na něj kontakt. Věříme, že jeho úsilí nepolevilo a dokáže svému okolí a především sobě, že s pevnou vůlí může v životě mnoho dokázat.

Doučování dětí, jejichž příběh je často podobný Ondřejovu, provozujeme ve středisku už tři roky. Některé děti potřebují při doučování pomoci s učivem, jiné k nám chodí psát úkoly, protože v prostředí, v němž žijí, nemají možnost se na učivo soustředit. Chceme spolupracovat se školami a společnými silami vytvářet prostředí, ve kterém mohou děti získávat informace, mít prostor pro učení a mít u sebe člověka, který je jim schopen pomoci. Snad se nám to bude dařit i nadále.

NIKOLA VAVROUS

ZVONY KOSTELA SV. JANA BOSKA MÍŘÍ DO VÝŠIN ZVONICE

Zvony jsou ozdobou každého chrámu a nebeským hlasem linoucím se nad hlavami lidí i střechami domů. Kostel sv. Jana Boska v Havířově-Šumbarku má od roku 2004 připraveny čtyři – ze zvonařské dílny Tomáškové-Dytrychové. Největší zvon sv. Jan Bosko o hmotnosti 500 kg, druhý zvon Panna Maria Pomocnice o hmotnosti 320 kg, třetí v pořadí je sv. Václav o hmotnosti 220 kg a poslední o hmotnosti 120 kg nese jméno sv. Jindřicha a sv. Ludmila – osobní dar bývalého pana ředitele Ing. Jindřicha Hoňky st. a jeho manželky. Oba již jsou na věčnosti, kde poslouchají nebeskou zvon-

kohru. Tyto pozemské zvony však dosud nezní.

Zvony jsou odlity, požehnány biskupem Lobkowiczem (2005), jenže od té doby odpočívají v pokoji na podstavcích u bočního vchodu kostela. Zkrátka není člověk ten, aby se zalíbil lidem všem. A tak se úsilí party salesiánských nadšenců a farníků nově vzniklé farnosti sv. Jana Boska (2003) znehlížilo blízkým obyvatelům střediska a kostela. Iniciovali petici proti zvonům a obcházeli sídlištní obyvatele pracující na směny a tvrdili jim, že je budou zvony budit co

hodinu, a hlavně v neděli dopoledne je nechají vyspat, jelikož budou zvonit před mší.

Celou kauzou se zabýval magistrát a stavební odbor zahájil řízení o odstranění stavby. Vyšlo totiž najevo, že současná zvonice nese od té původní projektované stavební odchylky (je cca o 1,7 metru vyšší). Musela se doplnit stavební dokumentace, získat nové stanovisko hygieny z hlediska hluku a znovu absolvovat stavební řízení o dodatečné povolení stavby. To se po dlouhých šesti letech tahanic podařilo přivést do zdárného konce, a tak od letošního června

držíme v rukou dodatečné povolení stavby zvonice, jež nabylo právní moci.

Můžeme tudíž dokončit zvonici, zavzvonit ke cti a chvále Boží. Cítíme to i jako morální satisfakci a závěrečné poděkování zakladateli a prvnímu řediteli střediska Jindřichu Hoňkovi st. a jeho manželce. Chybí nám maličkost – a sice peníze na úplné dokončení, proto se na čtenáře KT obrácíme s prosbou: Prosíme, pomozte, ať se andělský hlas nebes line i nad ateistickým Havířovem. Děkuji. Bůh vám žehnej.

JINDŘICH HONĚK ASC,
jáhen a ředitel střediska